

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **L. L.**, zastoupený JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou se sídlem Rybníček 4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2005, čj. OÚSŘ U 05/19467, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2006, čj. 29 Ca 177/2005 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 5. 2005, čj. OÚSŘ U 05/19467, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno – Bystrc, stavebního odboru, ze dne 7. 3. 2005, čj. 28/05 TR, kterým byla žalobci jako fyzické osobě podnikající podle zvláštních předpisů uložena pokuta ve výši 150 000 Kč za správní delikt podle § 106 odst. 3 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) za použití § 107 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce se měl deliktu dopustit tím, že nejméně v období od 28. 9. 2004 do 21. 1. 2005 užíval stavbu provozovny na pozemcích p. č. 577/2, 1930/6 a 1930/24 v k. ú. Bystrc, v rozporu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 7. 7. 1998, čj. OS-370/98-Be.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 20. 6. 2006, čj. 29 Ca 177/2005 - 20, rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud dovedl, že žalobce se měl deliktu dopustit tím, že předmětný objekt užíval v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, tj. neužíval jej jako stanici emisních kontrol. Podle krajského soudu však z žádného důkazu ve správním spisu nevyplývá, že žalobce v objektu prováděl činnosti, které by nebylo možné podřadit termínu měření emisí ve smyslu § 43 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně

některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Krajský soud nepřítakal žalovanému v názoru, že žalobce nemůže vůbec užívat stavbu až do doby vydání rozhodnutí, kterým mu bude povolena změna jejího užívání. Podle krajského soudu může žalobce užívat stavbu jako stanici emisních kontrol, přičemž stavebnímu úřadu nepřísluší posuzovat, bude-li žalobce v takovém případě postupovat v rozporu se zákonem o silničním provozu. Krajský soud uzavřel na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů s tím, že žalovanému „... nezbude, než doplnit řízení o takové důkazy, z nichž bude zřejmé, že žalobce užíval objekt, kolaudovaný jako stanice emisních kontrol, v rozporu s tímto účelem a v odůvodnění rozhodnutí tyto důkazy řádně uvést, včetně jejich obsahu a úvah správního orgánu, které posléze vedly k závěru o naplnění skutkové podstaty správního deliktu. V žádném případě nepostačí konstatovat, že je nadbytečné neustálé opakování prokázání naplnění skutkové podstaty správního deliktu. I v případě pokračujícího deliktního jednání, je povinností správního orgánu znovu naplnění skutkové podstaty prokázat“.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle stěžovatele bylo žalobci prokázáno užívání provozovny v rozporu s kolaudačním rozhodnutím a „pokuta za recidivu protiprávní činnosti mu byla uložena oprávněně“. Žalobce přes odebrání licence pro měření emisí prováděl v provozovně činnosti, které jsou pojmově vymezeny jako komplex činností stanice měření emisí ve zvláštním právním předpisu. Stěžovatel nesouhlasí s argumentací žalobce, že provádí seřizování motorů apod., nikoliv však vylepování známek, a naopak se domnívá, že tyto související činnosti nelze odlišovat. Provozovna byla kolaudována jako stanice měření emisí, nikoliv jako autoopravna, proto v ní nelze provádět jinou činnost než pojmově vymezenou komplexem činností stanice měření emisí a byla-li žalobci odebrána licence stanice měření emisí, není oprávněn provádět žádné činnosti, které jsou součástí tohoto komplexu činností, nejen vylepování známek.

Žalobci byla již dříve pravomocně uložena sankce za uvedenou činnost, proto bylo po zjištění, že v provozovně i nadále předmětné činnosti provádí vedeno další řízení o správním deliktu, v jehož rámci byla žalobci uložena pokuta „potvrzená napadeným rozhodnutím“ stěžovatele.

Podle stěžovatele jsou důvody, pro které byla žalobci uložena pokuta, zcela srozumitelné, dostatečné, jejich charakter je technický a k posouzení je příslušný stavební úřad. Stěžovatel setrval na stanovisku, že z hlediska předpisů stavebního práva může být provozovna žalobce užívána až po právní moci rozhodnutí o povolení změn užívání.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který „... dává žalobci prakticky možnost, aby prováděl v provozovně činnosti jaké se mu zlíbí a znamená znevážení postupu a nálezů všech stupňů orgánů činných v řízení, Ministerstva dopravy České republiky i orgánů policie, jejichž závěry jsou obsaženy ve spisovém materiálu.“.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Argumentace stěžovatele se odvíjí od právního názoru, že žalobce, jemuž byla odňata licence stanice měření emisí, nemůže vykonávat v provozovně kolaudované jako stanice měření emisí žádnou činnost, byť i stejnou činnost původně vykonával jako součást měření emisí.

Stěžovatel nepochybně, že předmětná provozovna byla kolaudována jako stanice měření emisí.

Kolaudačním rozhodnutím se přitom povoluje užívání stavby k určenému účelu (§ 82 odst. 1 stavebního zákona) a má-li být stavba užívána jako provozovna, je kolaudační rozhodnutí zároveň osvědčením, že provozovna je způsobilá k provozu (§ 82 odst. 3 stavebního zákona). V posuzované věci je tedy třeba vycházet z toho, že provozovna byla zkolaudována a tedy způsobilá k provozu stanice měření emisí v rozsahu, který tomuto provozu přisuzovala právní úprava v době kolaudace. Jakkoliv kolaudace potvrzuje především stavebně technickou způsobilost stavby k plánovanému a schválenému využití, nebyl provoz stanice měření emisí upraven předpisy stavebního práva a teprve systematickým výkladem je třeba dovodit, jaké konkrétní využití provozovny, resp. jaký konkrétní okruh činností, kolaudace umožňovala. Krajský soud v napadeném rozsudku odkázal na definici zákona o silničním provozu, který však vstoupil v účinnost teprve dne 1. 7. 2001. Toto pochybení ovšem není pro posouzení věci zásadní, neboť identické vymezení činnosti stanice měření emisí bylo možné dovodit i před účinností zákona o silničním provozu (srov. § 12 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 103/1995 Sb., o pravidelných technických prohlídkách a měření emisí silničních vozidel).

Z hlediska způsobů využití provozovny v návaznosti na kolaudační rozhodnutí tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že bylo povoleno užívání stavby ke kontrole technického stavu vozidel, motorů a příslušenství ovlivňujícího tvorbu škodlivých emisí ve výfukových plynech vozidel, jejich seřízení, případnému odstranění zjištěných závad nebo opravám a k následnému ověření plnění přípustných limitů škodlivých emisí ve výfukových plynech vozidel.

Nejvyšší správní soud pak nemůže akceptovat náhled stěžovatele, že pouhým odnětím licence stanice měření emisí stěžovateli došlo z hlediska stavebně technické způsobilosti provozovny ke změnám, které znemožňují její využití k činnosti, jež byla v provozovně od její kolaudace vykonávána. Je přitom zřejmé, že shora podaný výčet činností, které byly v provozovně akceptovány kolaudačním rozhodnutím stanice měření emisí, nepředstavuje celou možnou škálu činností, jež by mohly být vykonávány v autoopravně. Nejvyšší správní soud ovšem přitakal závěrům krajského soudu, podle kterého ve správním spisu nelze nalézt oporu pro závěr, že žalobce vykonával v provozovně činnost překračující rámec shora popsaného výčtu činností – stěžovatel ostatně takový závěr ani neučinil.

Nejvyšší správní soud přisvědčil závěrům krajského soudu i v tom, že žalobce mohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, tj. užívat stavbu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, pouze kdyby překročil rámec činností podřaditelných v době kolaudace činností stanice měření emisí. Argumentací od většího k menšímu (*a maiori ad minus*) je pak nutné dovodit, že vykonával-li pouze některé z těchto činností, nemohl se tohoto správního deliktu dopustit.

Stěžovatel ve svém rozhodování nepřipustně smísl různé okruhy právních problémů, jak vyplývá i z kasační stížnosti, podle níž žalobce znevažuje postup např. i Ministerstva dopravy. Odnětí licence stanice měření emisí, které samo o sobě nemá žádný vliv na stavebně technickou způsobilost stavby k provozu schválenému kolaudačním rozhodnutím, nemůže být důvodem, pro který stavební úřad uloží sankci za užívání stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím.

Případné nerespektování rozhodnutí jiných správních orgánů žalobcem pak nemůže být řešeno v nesouvisejícím řízení.

Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s náhledem stěžovatele, že jeho rozhodnutí netrpí vadami jež by mohly mít vliv na jeho zákonnost. Zároveň Nejvyšší správní soud nesdílí náhled stěžovatele na možnosti, které žalobci dává rozsudek krajského soudu. Jistě nadnesený závěr, že rozsudek krajského soudu dává žalobci prakticky možnost, aby prováděl v provozovně činnosti jaké se mu zlíbí, nelze z tohoto rozsudku nijak dovodit. Napadený rozsudek nekonstatuje nic více, než že činnost žalobce odpovídající užívání stavby povolenému kolaudačním rozhodnutím nepředstavuje správní delikt podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud, který neshledal napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonným, kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž by jinak náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti náležela (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu